பிரஜாநுகூலன்.

பருவம் I. } திரிச்சி. 1904௵ செப்டம்பர்௴ { இலக்கம் 6.

நம்மவர்கள் நகையணிந்து நகைக்காளாகி நாசமடைவதேன்?

இந்து தேசமானது பூர்வ காலங்களில் நாகரீகத்திலும் செல்வசம்பத்திலும் மிகவும் சிறப்புற்று கீர்த்திபெற்றிருந்தது. பதினொன்றாவது நூற்றாண்டில் மகம்மதிய அரசாக்ஷியில் மிகுந்த கொடுமைகளை யனுபவித்து நமது சொத்து மனைவி மக்கள் விஷயத்தில் நமக்கு யாதொரு சுதந்த்ரமுமின்றி தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி தத்தளித்துக்கொண்டிருந்த விஷயங்கள் எக்காலத்திலும் மறக்கத்தக்கவைகளன்று. அநேக கொள்ளைக்காரர்களால் பலவித கொடுமைகளை அநுபவித்து பொருள் நஷ்டம் மானநஷ்டங்கட்கு ஆளாகி மனக்கிலேசமுற்றிருப்புழி நம்மவர்களின் அதிர்ஷ்ட வசத்தினால் ஆங்கிலேயர் நமது நாட்டிற்குப் போந்து காளடைவில் இந்தியா தேச முழுவதையும் கட்டியாளும்படியான நல்லகாலம் வந்து அவர்கள் காருண்ணியமுள்ள அரசாக்ஷியில் சகல சுதந்திரங்களையும் சுகவாழ்வையும் அடையப்பெற்றுவருகிறோம். ஆயினும், நம்முடைய தேசத்தில் செய்யப்பட்டுவந்த முக்கியமான கைத்தொழில்களெல்லாம் ஆங்கிலேய வியாபாரிகளுடைய போட்டியினால் நிலைபெறாது மறைந்துபோயினமையாலும், பிரஜைகளிற் பெரும்பாலோர் நிலவரி முதலிய பலவரிகளினுயர்வாலும், காலமழையின்றி நட்டுப்பாழாகியதின் காரணமாக நேரும் பஞ்சத்தாலும், அதிவிருஷ்டியினால் அளவற்ற அல்லல்களுக்காளாகியும், நமது தேசத்தில் உற்பத்தியாகும் பணமெல்லாம் நமது நாட்டில் நில்லாமல் வஸ்திரத்திற்கு, நெருப்புக்குச்சிக்கு, காகிதத்திற்கு, அதற்கு, இதற்கு, என்று ஏராளமான தொகை அன்னிய நாடுகளுக்குப் போய்விடுகிறபடியாலும் நம்மவர்கள் வறுமைக்காளாகி அரைப்பட்டினி இராப்பட்டினிக்காரர்களாய் கஷ்டம் வந்து இஷ்டஞ்செய்ய ஆரம்பித்து வறுமையால் வாடிவருந்துகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையிலிருக்கும் நம்மவர்கள் நாகரீகமெனவும் அழகெனவும் நினைத்து நகைப்பைத்தியம் பிடித்து நகைகளணிவதும் 1000, 2000, என்று நகைகளில் முதலிடுவதும் மிகவும் விந்தைக்குறியதே. நகைகளணிவதினால் உண்டாகும் கெடுதிகள் அநேகாநேகம். ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் பிரயாணம் செல்லும்போதும் தேவாலயங்கட்கும் உற்சவங்கட்கும் விசேஷங்களுக்கும்போகும்போதும் நகைகளணிந்துகொள்ளுவது நகைப்புக்கிடமே. கள்ளர்கள் நகைகளுக்கு ஆசைப்பட்டு அதுகளை சாவதானமாய்க்கழற்றுவதற்கு அவகாசமின்றி காதையறுத்தும், மூக்கைமுறித்தும், கை கால்களை வெட்டியும், நங்கைக

ளைக்கொண்டுபோய்விடுகிறார்கள். முடிச்சுமாறிகள் கூட்டங்களிலே சத்தரிக்கோலால் கத்தரித்தும் நகைகளைத் திருடிக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். ஜனத்திரளின்றி தனியாய் இருக்கும் காலங்களிலும் நகையினால் உயிரிழந்தவர்கள் அநேகர். ஆள் அடையாளம் தெரிந்துபோகுமென்று பாதகர்கள் கொலைசெய்தே நகைகளைப்பறிப்பார்கள். சிறுவர்களுக்கு நகைகளை யணிவித்தது காரணமாக நிகழ்ந்த கொலைகளும் களவுகளும் அனந்தானந்தம். கலியாணகாலங்களிலும் பந்து மித்திரர்கள் வீட்டுக்குப்போகும் போதும் நகைகளை யணிந்துகொள்ளுவது ஒரு வேடிக்கையான வாடிக்கையா யிருக்கின்றது. கோழித்திருடி கூடக்குலாவுவதுபோல திருட்டுத்தொழில்புரியும் அந்தரங்கத்திருடிகள் படுத்துறங்கும் அயர்ந்த நித்திரை சமயங்களில் நகைகளைக்கழற்றிக்கொள்ளுவதுமுண்டு. அத்தருணத்தில் குழந்தைகளழுமானால் அவர்களைத்தட்டிக்கொடுத்து நித்தரித்த தருணத்தில் நகைகளைக் கழற்றிக்கொண்டும், எவராவது பார்த்துவிட்டால் நகைகளை யாராவது திருடிவிடுவார்களே எனும் அச்சத்தால் முன் ஜாக்கிரதையாக நகைகளைக் கழற்றியதாய்க் கூறுவதும், விஷயம் வெளிக்கு வந்துவிட்டால் பல்லையிளித்துவேண்டுவதும், சாதாரணமாய் நாம் காணக்கூடிய விஷயங்களே. இரவல் நகை வாங்குவது முற்றும் தகாத காரியம். ஏழையின் நிலைமை உலகத்தாருக்கு மறைவானதல்ல. அவர்களுக்கு வீண் மினுக்கு தளுக்கு வேண்டியதில்லை. இரவல் நகைகளை வாங்கி அதைப்போக்கடித்து அதின் விலை கொடுக்க வகையின்றி காலமெல்லாம் கஷ்டப்படுவோர் அநேகர். அதற்கு இதற்கென்று காதில் அநேக ஒட்டைகளை யுண்டாக்கி அழகைக்கெடுத்து அனுச்சாரத்தை யடுத்து அழியும் நம்மவர்களின் ஹீனமதியையும், ஒன்றுமறியாத பாலர்கட்கும் நேற்று பிறந்த குழந்தைகட்கும் நகைகளையணிவித்து நாசத்தை வருவிக்கும் நம்மவர்களின் அறிவீனத்தையும் என்னென்று கூறுவாம். ஊசியும் நூலுமாக சதைக்குள் ஊடுருவிச்செல்லும்போது உண்டாகும் வலியை எவரால் எடுத்துரைக்க இயலும்? இதனால் பல கஷ்டங்கட்களாகிய சிறுவர்கள் கணக்கிலர். நகையாசையினால் நம்மவர்கட் கிருந்த ஜீவகாருண்யம், சத்தியம், தெய்வபக்தி, விருந்தோம்பல், உற்றாரை உபசரித்தல், விரதாதிகளை யனுசரித்தல், பரோபகாரம், ஸ்திரீகட்கிருக்கவேண்டிய அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, ஆதியநற்குணங்களனைத்தும் அநேகமாய்நிலைபெறாதொழிகின்றன. நகையாசையினால் தேசம் க்ஷீணதிசைக்கு வருவதாயிருக்கின்றது. ஆபரணாபேக்ஷையால் பொய், கொலை, களவு, காமம், மதுபானம், சண்டை, டம்பம், தன் வயிற்றுக்கே துரோகஞ்செய்தல், லோபித்தன்மை, குரோதம், மோகம், முதலிய பல துற்குணங்களே தழைத்தோங்குகின்றன. நிலம் முதலிய ஜீவித முதல்களையும்கூட விற்று நாகரீகம் நாகரீகம் என்று கூறி நகைகள் செய்யும் நம்மவர்களின் ஹீனமதி இருந்தவாறு என்னே! என்னே!! மேனாட்டினரை யொப்ப நடிக்க முயற்சிக்கும் நம்மனோர் அன்னவர்களிடத்துள்ள தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம், ஆபரணத்தில் முதலிடுதலின்மை, வரவுக்குள்ளடங்கிய சிலவு, டம்பமின்மை,முதலியநற்குணங்களைக்கிரகித்து நலமடையாததேனோ? நகைகளில் 1000, 2000, என்று முதலிடுவதைத்தவிர்த்து அதைக்கொண்டு தேசோபகாரமாயும் தன் ஜீவனத்திற்கு உதவுகின்றதாயுமுள்ள விஷயங்களில் சிலவழித்து நலத்தைத் தேடிக்கொள்ளலாகாதா? நமது தேசத்தில் ஜாதிக்குத்தக்கபடியும் வயதுக்குத்தக்கபடியும் அவரவர்கள் சக்தியானுசாரம் அணிந்துகொள்ளக்கூடிய நகைகள் இன்னின்னவென்று ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். அவைகளில் தற்கால நிலைமையை சிந்தித்து அதி அவசியகரமாய் வேண்டற்பாலதா யுள்ள இரண்டொரு

நகைகளைமட்டும் சொற்பவிலையில் செய்தணிந்துகொண்டு ஆபரணத்தில்முதலிடும் வழக்கத்தை அறவே நீக்க வழிதேடலாகாதா? சிறையிலிருக்கும் கைதிக்கும் அறையிலிருக்கும் அங்கனாமணிக்கும் என்னபேதம்? அவனும் கைகால்களில் இரும்புக்கொலுசு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். சுந்தரயுவதியும் தன் கால் கரங்களில் காப்பு கொலுசு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். அவனிருப்பது சிறை, இவளிருப்பது அறை. இவ்விருவருக்கும் பேதமென்னவிருக்கின்றது. விலை உயர்வு குறைவுதான் வித்தியாசமாகலாம். ஆகவே நம்மவர்கள் நகையின்மீது சொண்டிருக்கும் ஆசையை அறவே விட்டொழிக்கவேண்டும். அதிலும் இரவல் நகை வாங்கித்தரிக்கும் இழிவான குணத்தை முற்றிலும் தவிர்க்கவேண்டும். சிறந்த திரவியவந்தர்களான பிரபுக்கள் தங்களுக்குவேண்டிய ஆபரணங்களைச் செய்துகொள்ளுவதில் ஆக்ஷேபனை ஒன்றுமில்லையே யென்று சிலர் வாதிக்க முன் வருவர். உலகத்தில் கடவுள் ஒருவருக்குச் செல்வத்தையளிப்பது உலகோர்க்குதவுவதற்காகவேயன்றி தான்மட்டும் அனுபவிப்பதற்கு மாத்திரமன்று. நமது தேசமோ கைத்தொழில்களையெல்லாமிழந்து வெளிப்பகட்டிலேயே மூழ்கிநாசமடைந்துவருகிறது. இதையுணர்ந்தும் நந்தேயத்திய தனிகர்கள் ஆபரணங்களில் முதலிடுவது அழகன்று. நகைகளில் நம்மவர்கள் முதலிடுவதைப்போல் வேறு எதிலும் முதலிடக்காணோம். தற்காலத்தில் எவ்வளவோ தொகை நகையில் மூழ்கிப்போயிருக்கின்றது. இது போதாதென்று இன்னும் சிலவழிக்க முயற்சிப்பது விவேகமன்று. நமது தேசத்தில் 50 லக்ஷம் பிச்சைக்காரர்களிருக்கின்றார்கள். பல குடும்பங்கள் ஜீவனத்திற்கு வழியின்றித் தவிக்கின்றன. நந்தேயத்தியதனிகர்கள் தாங்கள் அளவற்ற தொகையை ஆபரணங்களுக்காக சிலவழிப்பதை நிறுத்தி நமது தேசத்தில் இயந்திரங்களைத்தருவித்து இவ்விடத்திலேயே காகிதஞ்செய்தல், வஸ்திரம் நெய்தல், நெருப்புக்குச்சி கண்ணாடி பீங்கான் சாமான்கள் உபயோகமான பாத்திரங்கள் உண்டுபண்ணுதல், முதலிய பல கைத்தொழில்களைச் செய்வதில் தங்கள் திரவியத்தை முதலிட்டு வேண்டியவைகளை உற்பத்தி செய்து சுதேச கைத்தொழில்களை ஆதரித்து முன்னுக்குக் கொண்டுவருவார்களானால் எவ்வளவுதேசோபகாரமாயிருக்கும்! எத்தனை ஜனங்கள் பிழைப்பார்கள்! நமது தேசமும் கைத்தொழிலும் எவ்வளவு சிறப்படையும்! ஆபரணத்தில் முதலிடும் தொகையை விவசாயத்தில் சிலவழித்து சீர்திருத்தத்தினால் எவ்வளவு மேன்மைக்கு வரலாம்! பஞ்சமும் பஞ்சாய்ப்பறந்துபோகுமன்றே! ஆகவே தனிகர்களும் ஆபரணத்தில் முதலிடுவது கூடாது. மற்றவர்களும் அப்படியே. ஆனதுகொண்டு மேற்போந்த விஷயங்களைக்கவனித்து பணத்தைப் பாழாக்கி நகைகளையணிந்து நகைக்காளாகி நாசமுறாமல் நந்தேயம் உன்னத நிலையை எய்தும் மார்க்கத்தை நாடி அதற்குறியவைகளை இயற்றி நலமடைய நம்மனோர் முன்வருவார்களாக.

பாலிய விவாகத்தின் கேடு

நமதாரிய தாய்தந்தைமார்களே! கவனியுங்கள். உங்கள் அருமைமக்களை பால்ய விவாகப்படுகுழியில் தள்ளிவிட்டுத் தத்தளிக்காதீர்கள். தற்காலம் நமது இந்துதேசத்திற்குட்பட்ட, எண்டிசாமுகங்களிலும் இப்பால்யவிவாகம் நாளுக்குநாள் வளர்பிறைச்சந்திரனைப்போல் ஏறுமுகங்காட்டிக்கொண்டே வருகின்றது. இவ்வளவு அதி பால்யத்தில் விவாகம் செய்யும் நம் இந்தியரின்

தூர்வழக்கம் நம் தேசத்தில் தவிர வேறெங்குமில்லையென நிச்சயமாய்ச்செப்பலாம். சின்னஞ்சிறுமிகளுக்கு தக்க வயது வந்தவுடன் விவாகம் செய்கிறதென்ற வழக்கம், அறியாமையென்னும் பிரசண்டமாருதச் சூராவளிக்காற்றினால் அடியோடு தொலைந்துவிட்டதுபோலும். இக்காலத்திலோ பத்துப்பதினொரு வயதுடைய கன்னிகைகள் கிடைப்பது அருமையாய்விட்டன. என்றாலும், வீட்டுக்குவீடு பால்யவிதந்துகள் மாத்திரம் ஏராளமாய்ப்பெருகி சிறைக்காவல்கள் மேலிட்டுச் சீறுகுலைந்து, சித்த பேதத்தினால் சீச்சீ யென்றே சச்சிரவெடுத்துத்திரிந்து வருவது விந்தையிலும் விந்தையாய் முடிகிறது. முற்காலத்திலோ இருபது இருபத்தைந்து வயதுடைய, பெண்களுக்கும் விவாகமாகாமலே இருந்திருப்பதாக பன்முறையும் நமது தாதாக்களால் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறோம். இப்பொழுதோ பன்னிரெண்டு பதின்மூன்று வயதிற்கெல்லாம் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விடுகிறார்கள். பொதுவாய் விவாகமென்பது ஸ்ரீபராபரசாக்ஷியாய், பந்துமித்திரர்களறிய ஸ்திரீ புருஷாளைப்பொருத்துவித்து இல்லறம் நடாத்துவிக்கும் ஓர்விதகருமம். இதைப்பற்பலதேசத்தார் பற்பலதேசாசார, நியமனப்படி செய்துமிருக்கிறார்களாகையால் அவையனைத்தையும் இங்கெடுத்துவிஸ்தரிப்பது நீரைக்கழுவி, நிழலைப்புதைப்பதைபோல் நிஷ்பிரயோசனமாகுமாதலால் நம்மவர்களாகிய இந்துகளுக்குள் வழங்கிவரும் கிரிகைகளின் குணாகுணங்களை மாத்திரம், பரியாலோசிப்போமாக. நம்மவர்களிற்பலர் வயதுவராதபெண்களை விவாகம்செய்து அனர்த்தத்துக்கு இடமாகிறார்கள். அப்படிச்செய்வது சரியாயென்பதைச்சற்று கவனிப்போம். தர்மசாஸ்திரத்திலும் அதிபால்ய விவாகம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்கவில்லை. ஆதிகாலத்திலே ரிஷிகளும், இராஜாக்களும், ஸ்திரிபுருஷர்களுக்குப்பக்குவகாலம்வந்தபிறகே, விவாகம்செய்ததாகத்தெரியவருகிறது. பின்னும் தங்களுடைய, நாயகர்களைத்தாங்களே சம்மதித்து ஸ்வயம்வரம் செய்துகொண்டதாகவும்புராணங்களிலேசொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் பூர்வகாலத்திலில்லாதஇக்கெட்டவழக்கம் இப்போது நம்மவர்களுக்குள்ளாக மட்டும், எப்படிவந்துபிரவேசித்ததெனக் கண்டு பிடிப்பது அசாத்தியமாயிருக்கின்றது. அதிபால்யவிவாகம் அநுசிதமானதென்றும், அதனால் வருந்தீமைகளையும், ஒவ்வொன்றாய் அடியில் விஸ்தாரமாயெடுத்துக்கூறுவோம். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஈடுஜோடிபார்த்து விவாகம் செய்யவேண்டியது எவ்வளவோமுக்கியமானகாரியம். இளமைப்பருவத்தில் நெட்டையாய்த்தோன்றுகிற பிள்ளைகள் பிறகு குள்ளமாகிவிடுகின்றன. இளமையில் குள்ளமாயிருக்கிற பிள்ளைகள் பிறகு நெட்டையாய்ப்போகின்றன. இளமையில் அழகாயும், திரேக சௌக்கியமாயும் தோன்றுகிறபிள்ளைகள் பிறகு விகாரமாய்போகின்றன. ஸ்திரீகளுமவ்வாறே. ஆனதுபற்றியே அதிபால்யத்தில் விவாகமாகிற பெண்கள் புருஷனுக்கு அக்காள் அல்லது தாய் என்று சொல்லும்படியாய் அவ்வளவு நெட்டையாகவளர்ந்துவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கோர் இரகசியம் சொல்லவேண்டின் ஏணிமரம் தேடவேண்டியிருக்கிறது. சில சமயங்களில், ஸ்திரீகளுக்குப் பக்குவகாலம் முந்தி வந்துவிடுகின்றது. புருஷர்களுக்கு யௌவனகாலம் வரத்தாமதப்படுகிறபடியால் ஸ்திரீகள் சிலகாலம் வரையில் காத்திருக்கும்படி சம்பவிக்கிறது. அல்லது புருஷர்களுக்குப் பக்குவகாலம் முந்திவருவதால் அவர்களாவது சிலகாலம்வரையில் காத்திருக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அக்காலத்தில் புருஷர்கள் பரஸ்திரீகமனம் முதலிய துர்மார்க்கங்களில் பிரவேசிக்க இடமுண்டாகின்றது. வயது முதிர்ந்த பிள்ளைகளுடைய குணதுணங்களை மட்டும் நிச்சயிக்கலாமேயல்லாமல் அதிபால்யத்தில் பிள்ளைகளுடைய, குணதுணங்களை

அறிவது அசாத்தியம். சிறுபிள்ளைகளுடைய தேஜசும், குணகுணங்களும், தேகஸ்திதி முதலியவைகளும், நாளுக்குநாள் மாறிப்போகின்றன. ஆதலால் ஆண்பெண்களினுடைய குணதணங்கள் தேகஸ்திதி முதலியவைகளை அறியாமல் அதிபால்யத்தில் விவாகம்செய்வது மண்குதிரையை நம்பி நட்டாற்றில் இறங்குவதுபோலாகிறது. ஆனதுபற்றியே சில ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய குணதணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாமல் நாயும் பூனையும்போல் அடிக்கடி சண்டையிட்டுக்கொள்வதைப் பலகாலுங் காண்கிறோம். அதிபால்ய விவாகம்செய்வது ஆபத்தை விலைக்கு வாங்குவதற்கு சமானமாயிருக்கிறது. அதிபால்யத்தில் விவாகமாகிற புருஷர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் பருவகாலம் வர குறைந்தபக்ஷம் 14-அல்லது 16-வருஷம் செல்லவேண்டும். அவ்வளவுகாலஞ் சென்றபிறகு தான் அவர்கள் கலியாணத்தின் பிரயோசனத்தை அடைய வேண்டியதாயிருக்கும். அவ்வளவு காலத்துக்குள் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் எவ்வளவோ விபத்துக்கள் சம்பவிக்கும். அந்த ஆபத்துகளுக்கெல்லாம் தப்பி யிருப்பார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? இக்காரணத்தைப்பற்றியே சிசுவிவாகம் செய்வது உசிதமன்றென்று நன்கு விளங்குகின்றது. பின்னுமித்தேசத்தில் சில பெண்கள் பிஞ்சிலே பழுப்பதுபோல் அதிசீக்கிரத்தில் ருதுவாகி புருஷன் வீட்டுக்குப்போய்த் தம் தேகம் உறுதிப்படுவதற்கு முன் சமுசார வாழ்க்கையிலே பிரவேசித்து பிள்ளைகளைப்பெற ஆரம்பிக்கிறபடியால் அவர்கள் வயிற்றில் பிறக்கிற பிள்ளைகள் தலைமுறைதலைமுறையாய், துர்ப்பலமுடையவர்களா யிருப்பார்களென்று ஆயுள்வேதபாஸ்கரர்கள் சான்று பகருகிறார்கள். அதுஉண்மையென்று அனுபோகத்திலும் தெரியவருகின்றது. தாங்களே தங்கள் தாய்தந்தையர்களின் போஷணையிலிருக்கவேண்டிய பாலியப்பெண்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்று நிர்வகிக்கும்படி செய்வது "தேனீயின் தலையின்பேரில் தேரைக்கட்டுவது" போலாகின்றது. அஃதாவது அந்தக்ஷணமே நசித்துப்போகிறதாயிருக்கின்றது. விவரிக்கிற்பெருகும். பெற்றோர்களாகிய பெரியோர்காள்! இனியாவது சற்று நிதானித்து தமதருமைக்கண்மணிகளாகிய பெண்மணிகளுக்குத் தகுந்த வயது வந்தவுடன் தகுந்த வரனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுத்து இந்நிலத்தி லபிவிர்த்தியாகி இகபரசுகத்தையும் அடையும்படியான வித்தைச்செய்து, வாழ்வாங்கு வாழ்விப்பீர்களெனக் கோருகிறோம். "பெருமையுடன் வாழ்கிற பெண்ணைப் பெற்றோர் கெடுத்தார்" என்னும் குறைச்சொல்லுக் கிடங்கொடுக்காதீர்கள். சொன்னோம்! சொன்னோம்!! சொன்னோம்!!!

"தஞ்சைபுரிநேசன்."

நல்லொழுக்கம்.

நல்லொழுக்கத்தை யனுசரிக்கவேண்டியே ஔவை "சான்றோரினத்திரு" என்று கூறியிருக்கிறாள். அதாவது பெரியோர்களின் சகவாசத்தால் நல்ல ஆசாரமுண்டாகுமென்பது ஔவையின் கருத்து. பெரியோர்கள் எப்போதும் புண்ணிய காரியங்களையே செய்துகொண்டிருப்பர். ஆதலின் அவர்களைப்பின்பற்றுவதும் நேசிப்பதும் நலத்தை விளைவிக்கும். ஒருவன் செய்யும்கருமத்தைக்கண்டவுடன்தானும்செய்யத்துடங்குவதுபிராணிகளினியல்பு. இதற்கு ஒன்றுமறியாத குழந்தையின் காரியமே உதாரணமாகும். தாய் செய்யும் வேலைகளைக்கண்டு குழந்தைகள் செய்வதும் தாய் சிரித்தால்

சிறிப்பதும் அழுதால் அழுவதும் வழக்கம். இந்த காரணங்களால் ஸகவாசமானது பெரும்பயனை விளைவிக்கிறதென்றறியலாம். ஆதலின் நல்லொழுக்கத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் பெரியோர்களைப் பின்பற்றவேண்டும். அதாவது கீழ்மக்களின் நட்பை அடியோடே தொலைத்து மேன்மக்களின் நட்பை நாடவேண்டுமென்பது கருத்து.

வாதம்.

வாதாடுவதால் விளையும் துன்பம் அதிகம். சிலர் எல்லாவிஷயங்களிலும் தங்களுக்குப்போதுமானதிறமையிருப்பதாய் தப்பெண்ணங்கொண்டு உண்டவுடனே பிறருடன் வாதாடுவது வழக்கம். இந்த வாதத்தால் யாதொரு பிரயோஜனமும் உண்டாகாது. வாதிப்பவனை வாயாடி என்று யோக்கியர்கள் நினைத்து அவனைக்கண்டால் மௌனமாயிருப்பர். இதனால் அவன் சற்சனர்களுடைய சகவாசத்தை இழக்கின்றான். பிறரால் மதிக்கப்பட விரும்புவோன் வீண்வாதம் செய்வதையொழித்து தனக்கும் பிறருக்கும் உபயோகமான காரியங்களைப்புரியவேண்டும். இதுதான் பெருந்தன்மைக்கு இலக்ஷணம். பேசும்போதும் எழுதும்போதும் பிறருடைய மனம்வருத்தமடையாதபடி நடந்துகொள்ளுவது நன்மை. பெரியோர்கள் சூதும் வாதும் வேதனை செய்யுமென்று கூறியிருப்பதால் எப்போதும் சூதைப்போலவே வாதையும் எண்ணி ஒழிப்பது நன்று.

உலகம் பலவிதம்.

சிலர் சன்மார்க்கத்தை யனுசரிக்கின்றனர். சிலர் துன்மார்க்கத்தையனுசரிக்கின்றனர். சிலருக்கு ஞான விஷயங்களில் பிரீதி. சிலருக்கு சிற்றின்ப விஷயங்களில் இச்சை. அவரவர்கள் தத்தம் கையிலகப்பட்ட காசை இஷ்டமான விஷயங்களில் செலவிடுகிறார்கள். குடிகாரனுக்கு காலணா அகப்பட்டால் அதைக்கள்ளுக்கடையில் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து மதுவை யுண்டு மயங்கிவிழுவன். மயக்கம் தெளிந்தவுடன் ஐயோ! காசைச் செலவழித்து லஜ்ஜையின்றி தெருவில் விழுந்து புழுதியிற் புரண்டோமேயென்று பச்சாத்தாபப்படுவான். இந்த பச்சாத்தாபம் கள்ளுக்கடையைக் காணுமட்டுமிருக்கும். அதைக்கண்டவுடன் வைராக்கியம் தொலைந்துபோம். நல்லவர்கள் தங்களுக்குக் காலணா கிடைத்தால் அதற்கு கற்பூரம வாங்கி பகவானுக்கு உபயோகப்படுத்துவார்கள். அல்லதுயாரேனும் ஒரு ஏழைக்குக்கொடுப்பார்கள். ஒரே விதமாய் உலகமிருக்கிறதில்லை. அது பலவிதம. ஆதலின் உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு என்பதை யறிந்து புத்திமான்கள் அறிவாளிகள் கொண்டாடும்படியான காரியங்களையே செய்யவேண்டும்.

தேசயாத்திரை.

நம்மவர்கள் இந்துதேசத்தை விட்டு அப்பாற்போனால் ஜாதியை இழக்க நேரிடுமென்று சும்மாவிருக்கின்றனர். இதனால் நமது தேசத்தில் வியாபாரவிருத்தியில்லாமலும் வெளிநாட்டாரின் ஆசார சம்பிரதாயங்கள் தெரி

யாமலும் போகின்றன. ஓர் தேசத்துக்குச்சென்று அங்குசிலநாளிருந்து ஜனங்களுடன் பழகினலன்றி அத்தேசத்தில் இன்ன சரக்குகள் கொண்டுபோனல் விலையாகுமென்று எப்படியறியலாம்? இதன்றி தேசயாத்திரையால் புத்தி விருத்தியாகி மனதிற்குத் தைரியமும் உற்சாகமும் உண்டாகுமென்பது வைத்தியர்களின் கொள்கை. ஆதலின் அவகாசமிருக்கும்போழ்து பற்பல தேசங்கட்கு யாத்திரை போவது நன்று.

அவஸியமெவை ?

நோயணுகாமல் மனிதன் தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்ள சுத்தமான காற்றும், சுத்தமான ஜலமும், சுத்தமான ஸ்திலமும், வெகு சுலபமாய் ஜீரணிக்கக்கூடிய நல்ல ஆகாரமும், இருக்கவேண்டும். இத்துடன் மனதுக்குசங்கடத்தைத் தரக்கூடிய பாபகர்மங்களைச்செய்யாமல் வீண்காலம்போக்காமல்பொருளைத்தேடிப்போற்றி ஈசுவாராதனை செய்தால் மிக்க நலமாயிருக்கும். தேகத்திலுள்ள அசுத்தங்களைப் பலவகையிலும் கழித்து சுத்தமான வஸ்திரமுடுத்தி சரியானகாலத்தில் ஆகாராதிகளைப்புசித்து ஒழிவானநேரங்களில்நல்ல கிரந்தங்களைப் படிப்பது வெகு சிலாக்கியம்.

மனமும் குழந்தைகளும்.

குழந்தை வாழைப்பழத்தைக்கண்டால் கொடுவென்று கேட்கிறது. கூச்சல்போட்டழுகிறது. கொடாவிட்டால் தரையிற்கிடந்து புரளுகிறது. அதைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகப் பழத்தைத்தருகிறேம். அது தின்று அஜீரணத்தையடைந்து வியாதியை சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிறது. அதுபோல் நமது மனம் போகும்போக்கில்விட்டால் அயோக்கியமான தொழில்களைச்செய்து பாபிகளாவோம். ஜெனன மரண துக்கத்தையடைவோம். குழந்தைகளிஷ்டப்படி விடும் பெற்றோர்கள் அவர்கள் துஷ்டர்களாய் போவதைக்கண்டு பிற்காலத்தில் துன்புறுகின்றனர். அதுபோல் நம்முடைய மனதை அதன் இஷ்டம்போல் அலையவிட்டால் பிற்காலத்தில் அது நமது வசப்படாமல் கெட்டவழியிற்செல்லும்போது அதிக வருத்தமடைகிறேம். ஆகலான் "மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்று கூறிய ஒளவையின் வாக்கியத்தைச் சிந்தித்து அதையனுசரித்தொழுகுதல் குணகரம்.

மனைவி.

ஓர் மனிதனுக்குத் தன் மனைவியைத்தவிர வேறு துணையில்லை. எல்லா பந்துக்களிலும் தாய் தந்தையரே சிறந்தவர்களென்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேம். தாய்க்குப்பின் தாரமென்று பழமொழி வழங்குகிறதே. ஆதலின் பெற்றோர் நீங்கலாக மனைவியே முக்கிய பந்துவாகிறாள். இளமைப்பருவம் நீங்கி குடும்பம் பிரிந்தகாலத்தில் மனைவிமட்டுமே துணைவியாயிருத்தலின் புருஷன் அவள் மாட்டு அன்புசெலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறன். பொற்றலியோடு எவையும் போமென்னும் ஒளவையின் வாக்கியத்திற்கிணங்க ஸ்திரீகள் புருஷனையே சகல பாக்கியங்களின் ரூபமென்றெண்ணியிருப்ப

லும் அவனிறந்தால் அமங்கலியாகி ஸர்வஸௌகங்களையும் இழப்பதாலும் எப்போதும் புருஷனை விட்டுப்பிரியாது அவன் சொற்படி கேட்டு நடப்பதாலும் அப்புருஷனுடைய சந்ததி விர்த்திக்கு அவளே காரணமாயிருப்பதாலும் தயைக்கும் அன்புக்கும் அவளே முதற்றர பாத்தியமுளளவள். இதை ஒவவொரு புருஷரும் கவனித்து தத்தம் மனைவிகளிடம் அன்பு பாராட்டி அவர்களைப் பக்ஷமாய் நடத்தும்படி கோருகிறோம்.

பொறுமை.

பொறுமையே சிறந்த பூஷணம். புருஷன் ஸ்திரீ ஆகிய இருவருக்கும் இக்குணம் இன்றியமையாதது. பொறுமையால் அநேக காரியங்களைச் சாதிக்கலாம். எவரையும் நிந்தியாமல் பொறுமையாயிருப்பவன் கஷ்டமடையான். பொறுத்தவர் பூமியாள்வார் பொங்கினவர் காடாள்வார் என்ற பழமொழியுமுண்டு. உலகத்தில் எத்தனையோ விதமான மைகளிருக்கின்றது. அவைகளெல்லாவற்றிலும் சிறந்தது பொறுமைதான். கோபியோ பாபியோ என்று ஜனங்கள் சொல்லுவது பொய்யல்ல. அதனால் கொலை சண்டை முதலிய அநேக பாபங்களுண்டாகின்றன. பொறுமையால் தயை, இரக்கம, பச்சதாபம், முதலிய புண்ணியகுணங்கள் விர்த்தியாகின்றன. பொறுமையென்றால் அசட்டுத்தனமென்றர்த்தமல்ல. ஒருவர் செய்யும் குற்றத்தைப் பாராட்டாமல்சகித்து அவரை மன்னிப்பதே பொறுமையாகும். இவ்வித பொறுமையைவகித்து பெருமையைப் பெறுவது ஒவ்வொருவருடையவும் முக்கிய கடமை.

தந்தையும்தனயனும்

திருச்சியில் 18 பிராயமுள்ள சிறுவனொருவன் பெற்றோராலும் உற்றோராலும் கைவிடப்பட்டு மைத்துனரால் காப்பாற்றப்பட்டு கௌரவமான அலுவல் ஒன்றை வகித்துவர இச்சிறுவனைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று இவன் தந்தை பல சூழ்ச்சிகள் செய்துவந்தார். தன் பொருமையே தன்னை நாசமாக்கும் என்பதை யுணரவில்லை. சாக்ஷி கையெழுத்து, ஸ்டாம்பு, முதலியவைகள் ஒன்றுமில்லாத வெறுங்காகிதத்தைப் பத்திரம் என்றுசொல்லி அதில் தான் வாங்கிய இரவல் நகையைத் தந்து ரூ 10 பெற்றிருப்பதாயும் 4-மீக்குள் செலுத்திவிடுவதாயும் செலுத்தத்தவறினால் நகையையே தந்துவிடுவதாயும் எழுதி அந்தப்பத்திரத்தை தன் மகனிடம் தந்து இதை யெவருக்கும் காட்டாமல் நீயே வைத்துக்கொண்டு ரூ 10 கொடு, நான் அதிசீக்கிரத்தில் தந்துவிடுகிறேனென்றார். பத்திரமும் நகையும் வேண்டாம் என்னிடமில்லாவிட்டாலும் எங்கேயாவது வாங்கித்தருகிறேனென்று இச்சிறுவன் சொல்லப்போகுந்தருணத்தில் "நகை இப்பொழுது இவ்விடம் இல்லை. ஆயினும் பாதகமில்லை. இந்த பத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு பணம் கொடு, நான் அதிசீக்கிரம் தந்துவிடுகிறேனென்று சொன்னதந்தையின் வார்த்தையைக் கேட்டு திடுக்கிட்டு ஆலோசிக்கலானான். தந்தையோ நகையைத் தரப்போகிறதில்லை. பத்திரத்திலோ 70 ரூ மதிப்புள்ள நகை தந்திருப்பதாய்க் கண்டிருக்கின்றது. இந்தப் பத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு பணம் தந்தபின் நா இந்தப் பத்திரத்தைக்காட்டி பணம் கேட்டால் நான் தந்த நகை எங்கே

யென்று திருப்பிக்கேட்பார். ஷை நகையை ஸ்வப்பிரயோஜனப் படுத்திக்கொண்டு என்னிடம் ஷை நகையைத் தந்திருப்பதாயும், அதற்கு சாக்ஷியாக இந்தப்பத்திரமிருக்கிறதென்றும் காட்ட ஆரம்பிப்பார். நகையைத் தரவில்லையென்று நடந்த சங்கதியைச் சொன்னாலோ எவரும் நம்பார். அன்றியும் அதிலோ இரவல் நகையென்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. இரவல் நகையைப் பெற்றுக்கொண்டு பணம் தருவது நியாயவிரோதமாயிருப்பதுமன்றி தருவோர் தண்டனைக்கும் ஆளாகின்றனர். கடைசியில் ரூபாய் பத்தையும் இழக்க வேண்டியதோடு தண்டனைக்குமாளாகி நான் திகைக்கவேண்டிவரும். ஒருவரிடமும் காட்டாதே என்றதின் கருத்து இப்பொழுதுதான் தெரிந்ததென்று கூறி "இப்படி எனது தந்தை என்னை நாசப்படுத்த நினைத்தது பூர்வகர்மம்" என்று தன்னையே நொந்துகொண்டு பத்திரத்தை தந்தையிடம் எறிந்து விட்டு இல்லமடைந்தானும். இப்படி தன் மகனைக்கெடுக்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்வதுதான் தந்தை தனயனுக்குச் செய்யும் உதவிபோலும். மக்களுக்குச் சத்துரு மாதா பிதா என்பது இதைப்பற்றித்தானோ!

பிசகு.

—:0:—

தேகம் பருக்குமென்று அளவுக்கு மிஞ்சி அதிகமாய் அன்னமருந்துவதும், குழந்தை பள்ளிக்கூடத்தில் இன்னும் ஒரு மணிநேரம் கூடப்படித்தால சீக்கிரம் வித்வானுவானென்பதும், தேகப்பயிற்சி அவசியமென்று அளவுக்குமிஞ்சி சரீரப்பிரயாசைப்படுவதும், தூக்கத்திலிருந்து திருடும் ஒவ்வொரு மணியையும் லாபமென்று நினைப்பதும், இன்றையதினம்வேண்டிய கெட்ட காரியங்களெல்லாம் செய்துவிடுவோம் நாளைமுதல் சற்குணசம்பன்னராயிருப்போமென்றெண்ணுவதும், பிறர்மீது தோஷாரோபணம் சொல்லிக்கொண்டே திரிவதும், எவ்வளவு சிறிய விடுதியாயிருப்பினும் அங்கே படுத்துக்கொள்ளலாமென்று நினைப்பதும், தான் சாப்பிட்ட மருந்தை பிறருடைய தேகக்குறிகளையறியாமல் அவர்களுக்குக்கொடுப்பதும், ஊரறிய நாடறிய மணமுடித்த மனைவியைத் தடிகொண்டு பொத்துவதும், பசியில்லாமல் ருசிக்காகமட்டும் பக்ஷணங்களையுண்பதும் பிசகுகளாம். இக்குற்றங்களை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டியது முக்கிய கடமை.

குறிப்புகள்.

ஸத்விஷயத்தில் பாடுபட்டுழைப்பவர்களுக்கு விரோதமாய் காலத்திற்குகந்தபடி கடவுளும் சோதிப்பதியற்கையே. அதற்காகப் பின்னடையலாமா? ஆகையால் குறித்தபடி எவ்வித கஷ்டத்தினையாவது யடைந்து பொதுநலததைக்கோருதல் சிரேயஸ்கரம்; கடவுளும் துணை நிற்பர். உலகத்திலே ஒரு மனுஷ்ய ஜனனத்திற்கு அத்தியாவஷியகரமாய் வேண்டியது நற்கருமங்கள். அதைய தாமொருவர் இடைவிடாதும் சிரமம் பாராட்டாமலும் அதிக ஊக்கத்தோடு இயற்றுவிப்பார்களோ அன்னவர்கட்கு இகபரசாதனம் உண்டாகுமென்பது நாம் சொல்லாமலே ஏற்பட்டவை. ஒரு அரிய காரியத்தை முடிக்க முயற்சிப்போமேயாகில் அதற்கு ஸ்வதேச நாகரீகர்களின் நேசமும் போதுமான திரவிய சகாயமும் இருந்தாலன்றி நடைபெருதென்பது திண்ணமல்லவா? இவையனைத்தையும் பிரதமத்திலேயே ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஒரு விஷயத்தை முடிக்க ஆரம்பிப்பதே அறிவுடையோர்க்கழகு.

ஆரியரும் ஆங்கிலேயரும்.

நம் தேச வாசிகளுக்கு தங்கள் தங்கள் ஜாதி, மதம், பாஷை, நாகரீகம், இதுகளெல்லாம் வித்தியாசப்படுதற்குக் காரணம் மேல் நாட்டாரின் சம்சர்க்கமென்பது எலலோருக்குந் தெரியுந்தானே. ஆனால் அன்னவர்கள் நம் ஆரியரோடு கலந்து சில நூற்றாண்டுகளாகப் பழகியிருந்தும் தங்கள் ஸ்வதேச வழக்கத்தை விட்டார்களோ? இல்லை. ஏன்? தங்கள் இராஜ்ஜிய நாகரீகத்திற்கு அவச்சொல் லுண்டாகுமென்றுதானே? அதனாலே நாமெல்லாம் அவர்களைப்பூசிக்கவும் அன்னோர் நம்மைத் தூஷிக்கவும் காலம் வாய்த்தது. அதைக்கண்டாவது இன்னோருக்கு வெட்கமுண்டா? அதுவுமில்லை. எல்லப்பலெக்க ஏகலெக்க யென்று நினைத்து மேன்மேலும் நாசமடையக்கங்கணம் கட்டியிருக்கும் நந்தேயவாஸிகள் இனியேனும் சீர்திருந்தி நற்கீர்த்தியுடன் வாழ முன்வருவார்களாக.

ஐந்துவிரோதிகள்.

அறியாமை, அகம்பாவம், அபிமானம், அசூயை, ஆசை, ஆகிய ஐவரும் நமக்கு விரோதிகள். இவர்களை நம்மிடம் வரவொட்டாமல் துரத்தினால் ஆத்ம ஞானத்தையடையலாம். அறியாமையானது இன்னது நித்யம் இன்னது அநித்யம் என்றும், இன்னது பிரயோஜனம் இன்னது அப்பிரயோஜனமென்றும் தெரிந்துகொள்ளாதிருப்பது. அகம்பாவம் என்பது எல்லாம் தான் செய்வதாயெண்ணி கர்வமடைந்து ஈஸ்வரனை மறப்பது. அபிமானம் என்பது மனைவி மக்கள் பொருள் முதலிபவற்றில் பிரீதிவைப்பது. அசூயை என்பது பிறருடைய பெருமை பொருள் கீர்த்தி இவற்றைக்கண்டு வெறுப்படைவது. ஆசை என்பது பிராணனைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்றும் இவ்வுலகத்தில் நெடுநாள் வாழவேண்டுமென்றும் விரும்புவது. மேற்போந்த ஐந்து விரோதிகளையும் ஜெயிப்பவனே முக்திபடைவதற்கு யோக்கியனாவன்.

மனிதன்.

பூர்வத்தில் நாமியற்றிய தீவினையின் சேஸத்தால் இப்பிறவி எடுக்கலானோம். என்றாலும் அத்துடன் நாமியற்றிய புண்ணிய விசேஷத்தினால் "அரிதரிது மானிடராதலரிது" என்றபடி பெறுதற்கரியதான இந்நரஜென்மம் கிடைக்கப்பெற்றோம். ஆகலான் வாணாளை வீணாக்கி இப்பிறவியால் நாமடையக்கூடியதாயிருக்கும் நலங்களை அடையப்பெறாது மோசம்போகாமல் முன்னெச்சரிக்கையுடனிருத்தல் அவஸியகரம். இகலோகசாதனத்திற்குரியவைகளைத் தேடிக்கொள்ளுவதைவிட பதின்மடங்கு பரசாதகமான கருமங்கள் இன்னதென்றுணர்ந்து அதில் சிரத்தை வகித்து அதின்படி இயற்றுதல் வேண்டும். மனிதர்கள் கற்கவேண்டிய சகல விஷயங்களிலும் வேதாந்த விஷயமே சிறந்தது. அவ்விஷயங்களைக் கற்பதால் திவ்ய ஞானமுண்டாகும். பரலோக சுகமும் சித்திக்கும். மனதிற்கு ஆனந்தமும் புத்திக்குத் தெளிவும் ஏற்படும். மீன்குட்டிக்கு நீச்சும் க்ஷத்திரியனுக்கு சண்டையும் வைசியனுக்கு வியாபாரமும் நட்டுவனுக்குத்தாளமும் வேசிக்கு மினுக்கும் எப்படி சுபாவமாகவே அமைந்திருக்கின்றனவோ அதுபோல் ஸத்குலத்திலுதித்த உத்தமர்கட்கு வேதாந்த விஷயங்கள் இயற்கையாகவே தெரிகின்ற

னவாதலின் அவர்கள் மூலமாகவே எல்லோரும் கேட்பது முறைமை. அதாவது பெரியோர்கள் மூலம் ஞானவிஷயங்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து.

கலாப்பிரகாசனி.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

சர்வலோக சரண்யரின் செயலை யறிந்தார் யார்? எனக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட காலம் வந்ததல்லவா? பாராளுமன்னன் பாலகனாய் யான் பிறந்துமென்ன சுகத்தையனுபவித்தேன்? என்னைப்போல துன்பமனுபவித்தவர்கள் இந்நிலமிசை எவருமிரார்! இந்த சொற்ப காலத்திற்குள் எவ்வளவு கஷ்டங்களுக்காளானேன்! இளமையிலாவது இன்புற்றிருந்தேனு! அதுவுமில்லை. அக்காலம் விதேச விநோதங்களையறிவான் கருதி புவன சஞ்சாரம்செய்ய விருப்புற்று ஸோதரருடன் பரதேச சஞ்சாரியாய்த் திரிந்தேன். அளவற்ற அல்லல்கட்காளாகி இறுதியில் தேசயாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு ஸ்வநகரமடைந்தேனே! அப்போதாவது நகரத்திலிருந்து நலமடைந்தேனு! சுபசெய்தியைச்செவியுற் றானந்தித்தேனு! இல்லையே! தந்தை ஆழியில் அமிழ்ந்ததாயும் அது கேட்ட அன்னை அடவியிற்புக்கி மறைந்ததாயுமுணர்ந்து ஆற்றொணுத் துயரமெய்தினேன். பின் நகரிலிருக்க மனமொப்பாது தாய்தந்தையரைக் கண்டுபிடிக்க வந்து காசினியெல்லா மலைந்து இலவங்காத்த கிளிபோலாகி யொருநாள் பிராதக்காலத்தில் கானகமார்க்கம் வருமுழி இடையிற்குறுக்கிட்ட கானாறொன்றினை நீந்திக்கடந்து செல்லுங்கால் அந்தோ எனது ஸோதரரான வித்தியாதரர் நதியிலமிழ்ந்து மறைந்துபோனார். அன்னவரையும் பறிகொடுத்தது போதாதா! எனது ஸோதரரும் எனை விட்டுப்பிரியவேண்டுமா! எனக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட காலம் வாய்த்ததா! நான் பட்ட துன்பத்திற் கெல்லையுமுண்டா! ஐயோ! ஜெகதீசா! யான் அனுபவிக்கும் இன்னலை உன்னையன்றியாரறிவர்! எனது துரதிர்ஷ்டம் இருந்தவாறு என்னே! என்னே!! வீணில் விசனப்பட்டுப் பயனென்ன? ஏதோ ஒருவாறாக இவ்வாக்கியத்தை முடித்துவிட்டேனெனினும் என் மனங்கேட்கவில்லையே! பிரிந்து மறைந்தாரைப் பிற்றை நாட்களிலாயினுங் காணவியலுமா வெனத்தவித்த வெனை ஸகோதரா நீயுமா தனித்திருக்கச் செய்து விட்டுப் பிரிந்தாய்!

"மெத்த மிடியுற்றவருக்கொரு பொழுதேனுஞ் சுகமுண்டெனப்பர் மேலோ
ரத்தனையு மென் பொருட்டிற் பொய்யெனவே தீர்க்கமுட னறிந்தேனந்தோ
பத்தியதா யெமையீன்ற தந்தை யன்னையைத் தேடப் படர்கானத்திற்
சத்தமுடன் வருமாற்றிற் றுணைவனையே பறிகொடுத்துத்தவிக்கின்றேனே!"

இனி செயற்பாலதென்னை? இற்றைப்போழ்தில் தற்செயலாய் இந்நகரடைந்தேன். இந்நன்னகரின் நாமதேயமியாதோ? நகராதிபன் எங்குளனே? உணர்கிலேன். இப்புரவாஸிகள் நாகரீகர்களாய் இலங்குகின்றதையும், இப்புராலங்காரத்தையும், நினைத்துக்கொண்டால் பழய ஞாபகம் வருகின்றது. நானிலத்தில் நரஜென்மமெடுத்து நானுகஷ்டங்கட்காளாகி நாசமடைந்தவன் நானொருவன்றான்! எல்லாம் ஈஸ்வராக்ஞை. சூரியாஸ்தமனமாய்விட்டது. இருளும் நெருங்கியது. இந்நகரின் வர்த்தமானங்களையறிந்துவரலாம். இஃதென்னை? கயிறொன்று தொங்கவிட்டப்

பட்டிருக்கின்றதே! இக்கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு மேலேறிப்பார்க்கின்றேன். சுந்தரயுவதியொருவள் ஸயனாகதையாய் சுகநித்திரையிலிருக்கின்றாள். ஏதோ சப்தம் ஒன்று வருகின்றதே! அஃதென்னவெனக் கவனிக்கலாம். ஓகோ! வந்தது மோசம்!! இவண் நித்தரித்துக்கொண்டிருக்கும் ரமணியை சிறைபிடித்துக்கொண்டேக 30 கள்ளர்கள் கீழே தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் கயிற்றினுதவியால் இவ்விடத்திற்கு வருவார்களெனவும் அரண்மனை பரிஸாரகரிருவர் அவர்கட்கு அந்தரங்க மித்திரர்களாயிருப்பதாயும் அவ்வுபபரிஸாரகர்கள் தான் இவ்விடம் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகவும் தெரியவருகிறது. இவ்விருவரும் கீழே இறங்கிப்போய்விட்டனர். இவண் எவருமில்லை. இதேது கயிறு ஆடுகின்றதே! சோரர்கள் கயிற்றைப்பிடித்துக்கொண்டு இவிடம் ஏறிவருகின்றனர்போலும். இக்கள்ளர்கள் இவ்வளவு சீக்கிரம் கயிற்றினுச்சியை சமீபித்துவிட்டார்களே! இவர்களனைவரையும் ஒரு யுக்தியால் ஒருங்கே மரிக்கும்படி செய்கிறேன். எனது போசனை முடிவடைவதற்குள் திருடர்கள் வந்துவிடுவர்போலிருக்கின்றதே! இதோ வந்தேன். கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்துவிட்டேன். சோரர்களனைவரும் கீழிருந்த் கற்பாறையிற் றாக்குண்டுயிர் நீத்தனர். இனி சுந்தரி சயனித்திருக்கும் இடத்திற்குச்சென்று அன்னவளுக்கு நிகழ்ந்த விஷயங்களை யறிவிக்கின்றேன். எங்கே அங்கனையைக்காணோம்! இவ்விடத்திற்றானே சயனித்திருந்தாள். அதற்குள் எப்படி மறைந்தாள். மனம் பலவாறு எண்ணித்தவிக்கின்றதே! ஒருசமயம் சோரர்களெவரேனும் என்னையறியாது இவண் போந்து சிறைபிடித்தேகினரோ. ஒன்று முணர இயலவில்லையே!

இதென்ன சப்தமொன்று கேட்கிறதே! அவ்விடத்தில் பிரகாசிப்பதென்னை? இஃதென்ன பயங்கர உருவம்? போய்ப் பார்க்கின்றேன்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்

விதேஸ ஸஞ்சாரார்த்தமாய் யான் எனது ஸ்வநகரைவிட்டுப்போந்து ஈராண்டுகட்கு மேலாகின்றன. எனது தனயை வனஸலோஸனியும் எனது அன்பிற்குரிய பிரியை சுகுணமாலினியும் யான் வராததையுணர்ந்து சோகாகுலித்தனரோ! எக்கெதியாயினரோ! ஒன்றுமுணர்கிலேன். இனி உங்களைக் காண்பதெப்பிறப்போ! எவ்வுடம்புகொண்டோ! எவ்விடத்திலோ! என்னுளிலோ! தெரிகிலேனே! ஐயோ! ஜெகதீசா! எங்கொளித்தாய்? ஆற்றொணாத் துயரையா எனக்களித்தாய்? என் செய்வேன் யான்!

"தேச சஞ்சாரஞ் செய்யத் திறங்கொடு வந்த வென்னை
மாசுறு கள்ளர் கொள்ளை வழிதனி லடித்துக் கொண்டார்
கேசமார் மகளும் பெண்டும் நினைத்தெனை மனதுவாடித்
தேசுறு நகரந்தன்னிற் றியங்கியே மாண்டிட்டாரோ!"

இந்நிலவுலகில் இன்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டுமென்று கொள்ளும் அபேக்ஷையில் கோடியிலொருபங்காகிலும் துன்பத்தில் வைப்பதில்லை. துக்கம் என்ற வார்த்தையைக் கேட்பதற்குக்கூட எவரும் இஷ்டப்படார். அங்ஙனமிருப்பினும் அவரவர்கட்கு அந்தந்தக்காலங்களில் அந்தந்த இடத்தில் விளையவேண்டியவைகள் அவர்கள் விரும்பினும் விரும்பாவிடினும் வந்தேயடைகின்றது. இப்புவியில் நாமனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன்

இலக்ஷக்கணக்காகப் பொருளைச்சேகரித்து வைப்பினும் நாமியற்றிய வினைக்கீடாக நமக்குக் கிடைப்பனவற்றிற்கு மேலாக அனுபவிக்கவேண்டுமென்று எவ்வளவுதான் முயற்சித்தாலும் முடியுமா?

"ஓட்டைப் பாண்டத் துதக மொரு பொருளுக் குதவாம லூலையு மாகம்
கோட்டமுறு காற்றடைத்தத் துரித்தயிதைக்கோரிமனங் கொள்வதென்னே
தேட்டமலி மறுமைப்பல ஞென்றேதா னென்னுளுந் திகட்டா வின்பம்
நாட்டமிதிலென்ன விந்த நானிலத்தாசை யென்னநஞ்சுதானே!"

கமலாபுரிக் கிறைவனுயிருந்தேன். பலவற்றையும் பெற்றனுபவித்துதிவ்விய க்ஷேத்திர யாத்திரார்த்தமாய் வெளிப்பட்டேன். இடையில் வங்க சோரர்களால் துன்புற்று அனைத்தையுமிழந்து ஆழியையும் நீந்திக்கடந்து இற்றை ஞான்று இவ்வடவியின் மார்க்கமபோந்து தேற்றுவாரெவருமின்றித் தேம்பித்தேம்பியே கதறுகின்றேன். இன்றுடன் அன்னமருந்திதசதினங்களாகின்றன. என் செய்வேன். சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் இக்கானகமார்க்கம் தீவட்டிகளோடு சென்றவர்களையாவது கேட்டிருக்கலாம். பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது காரணமாக அதற்கும் என் மனம் துணியவில்லை. கொஞ்சம் உதகமாவது கிடைப்பின் நலமாயிருக்கும். இந்நள்ளிருளில் எங்கு சென்று ஜலமருந்துவேன்! ஐயோ! இஃதென்ன! என்மீது விருக்ஷத்தின் கிளையொன்று விழுந்ததே! இதை எடுத்தெறிந்துவிட்டு எழுந்திருப்பதற்கு ஆற்றலுமில்லையே! மூர்ச்சையும் வருகின்றதே! மரணமும் சமீபிக்கின்றனவோ! நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நல்லுரை.

(1) இராக்காலத்தில் ஆகாயத்தில் அநேக நக்ஷத்திரங்களைப் பார்க்கின்றீர்கள். ஆனால் சூரியோதயமானபிறகு அவைகள் தென்படுகிறதில்லை. அதனாலேயே பகற்காலங்களில் ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் இல்லையென்றுரைக்கலாமா? ஆகையால் ஓ மனிதனே அக்கியானத்துடனிருக்கும் நாட்களில் நீ கடவுளை பாராதிருக்கிறாய் என்ற காரணத்தினாலே கடவுள் இல்லையென்று சொல்லாதே. தண்ணீரை ஒரு வெறும் பாத்திரத்தில் கொட்டினால் ஜலஜலவென்ற சப்தம் உண்டாகின்றது. பாத்திரம் நிறம்பினால் அந்த சப்தம் உண்டாகிறதில்லை. அதைப்போலவே கடவுளைத் தரிசிக்காத மனிதன் வீண் வாக்குவாதம் செய்கிறவனுயிருக்கிறான். அவரை தரிசிப்பானானாலோ எல்லா அகங்காரத்தையும் விட்டுவிட்டு மௌனமாய்பிரம்மானந்தததை யடைகிறான். (2) குரங்குக்குட்டி தன் தாயாரைத்தழுவி அதைப்பிடித்துக்கொள்ளுகிறது. பூனைக்குட்டியோ அந்தப்படி தாயாரைத் தழுவிக்கொள்ளமாட்டாமல் தாயார் சமீபத்திலிருக்கும்போது மாத்திரம் கொஞ்சியழுகிறது. குரங்குக்குட்டி தன் தாயாரை பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற பிடி நழுவிவிட்டால் கீழேவிழுந்து துன்பப்படுத்திக்கொள்ளுகிறது. ஏனெனில் இந்தக்குட்டி சொந்த பலத்தை நம்பிக்கொண்டிருப்பதினால்தான். பூனைக்குட்டியோ அப்படி மோசம்போகிறதில்லை. ஏனெனில் தாயாரே அதை ஒரு இடத்திலிருந்துமற்றொரு இடத்திற்குக்கொண்டுபோகிறது. சுயநம்பிக்கைக்கொள்ளுவதற்கும் பகவானுக்கு எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டிருப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இதுதான். (3) ஒருவன் கடவுளை எப்படி நேசிக்கவேண்டும்? கற்பாலங்காரியான உத்தம பத்தினி யொருவள் தன் கணவனை எப்படி நேசிப்பாளோ அதைப்போலவும், அதிக கேவலமான உலோபி தான் சேர்த்து வைத்த திரவியத்தை எப்படி நேசிப்பானோ அதைப்போலவும், பக்தன்புனப்பூர்வமாய் பூரணமனதுடன் கடவுளை நேசிக்கவேண்டும்.

கல்வி.

கொட்டை முட்டை பிந்து வேயர்வை யென்னும் நால்வகை யோனி எழுவகைத்தோற்றம் எண்பத்து நான்குலக்ஷ ஜீவஜெந்துக்களுள் உத்கிருஷ்டமான மானிட சரீரமெடுத்தவர்கட்கு கல்வியே பிரதான ஆபரணமாயிருத்தலால் அஃதை கைவிடாது கற்றல்வேண்டும். அங்ஙனமல்லாது முதியோரால் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட பொருள் நமக்கேராளமாயிருக்க நாமேன் கல்வி கற்கவேண்டுமென்றும், நமக்கேன் உத்தியோகமென்றும், பேசி தம் வேலைக்காரர் செய்யுந்திருட்டையுங் கணக்கர்கள் செய்யும் புரட்டையுங்கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்கக்கதியற்றவராய் டம்புத்திலும் வேசிக்கும் கட்குடியர் முதலான பஞ்சமாபாதகர்கட்கும் பொருளைச்செலவிட்டுக் காலியாய்ப் போனபின்பு ஜீவனத்துக்கேதுவின்றி "ஐயோ' தெய்வமே! நானென்னசெய்வேன்! புசிமயக்கந் தள்ளுகிறதே! கால்பின்னுகிறதே! கண் புஞ்சடைகிறதே! நாவரளுகிறதே! வாழ்ந்தகாலத்தேனு அன்ன சத்திரம் முதலாகிய பரோபகாரஞ் செய்தேனா! படித்தாவதிருந்தேனா! கூலிவேலைசெய்யவாவது கற்றேனா! ஒன்றுக்குமுதவியில்லாது போனேனே! என்று கண்போனபிறகு சூரிய நமஸ்காரம் செய்யத்தலைப்பட்டு கஞ்சிக்கும் கூழுக்கும் தாளம்போட்டுக் கெஞ்சித்திரிந்து பலர் தூஷிக்கக்கேட்கின்றனர், அந்தோ என்ன பாபம்.

"கண்ணுடைய ரென்பர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்."

என்னும் ஆன்றோர் நீதியைக்கருதாது நிரக்ஷரகுக்ஷியாய்ப் படிப்பென்னும் வாசனையறியாத நாசியாய் தெய்வத்திருவிளையாடல் கேட்காத காதனாய் அன்னவர் திருமந்த்ரம் ஜெபிக்காத வாயனாய் அருள் பொங்கி நீர்ததும்பாக்கண்ணனாய் கடவுளைப்பணிந்து கூப்பாத கையனாய் இகத்திலும பரத்திலும் சுகத்தையேயடையாது எடுத்த ஜென்மம பாழ்படச்செய்து கொள்ளுகின்றனர். கடவுளின் திவ்ய கல்யாண குணங்களை யறிவதற்குக் கல்வியே காரணம். அக்கல்வி சேர சோழ பாண்டியர் காலத்திலடைந்திருந்த அபிவிருத்தியையும் தற்காலம் குடத்துள் விளக்காயிருப்பதையுமறிந்து பிரஜோபகாரமாய் மதுரைப்பதியில் நாட்டிய செந்தமிழ்க்கலாசாலையைப்போல ஒவ்வொரு பிரதான நகரங்களிலும் ஸ்தாபிக்கக கருதுவரேல் நம்மிந்தியாதேசம் எவ்வளவோ முன்னுக்கு வருமென்பதிற்றடையில்லை. ஆகலான், கனவான்களிதைக்கவனித்து 'பலதுளி பெருவெள்ளம்" என்பதா யுதவிபுரிந்து நந்தமிழ் மாதைக்காத்து ரக்ஷிக்குமாறு கோருகின்றேம்.

க. வீ. சந்தானகிருஷ்ண நாயுடு.

ருஷிய ஜப்பானிய யுத்தம்.

இன்னகாலத்திற்றான் முற்றுப்பெறுமென்று கூறுதற்கியலாதிருக்கும் இந்த யுத்தம் தொடங்கி ஆறுமாதங்கட்கு மேலாகின்றன. இதுவரையிலும் வந்திருக்கும் தந்திகளைக் கவனிப்பின் ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும ஜப்பானியர்களே வெற்றி பெற்றார்களென்றும், ருஷியர்களுக்குப் பிரதிசண்டைகளிலும அபஜெயங்களே கிடைத்திருக்கின்றனவென்றும் தெரியவருகிறது. போவர் யுத்தத்தில் லார்ட் ராபர்ட்ஸிடம் ஜெனரல் கிராஞ்சே அகப்பட்டுக்கொண்டு முழித்ததுபோல் ருஷியசேனாதிபதியாகிய ஜனரல் குரோபாட்கின் மஞ்சூரியாவில் மூன்று பக்கங்களிலும் ஜப்பானியர்களால் வளைக்கப்ப

டு தப்பித்துக்கொள்ள வழியின்றி திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார். ருஷி
ய பத்திரிகைகளும் ஜப்பானியர்களிடம் ஜெனரல் குரோபாட்கின் அகப்ப
ட்டுக்கொள்ளுவாரென்றே கூறுகின்றன. வெகு சிரமத்துடன் ருஷியாவிலி
ருந்து யுத்த தந்திர நிபுணரென மதித்து பொறுக்கியெடுத் தனுப்பப்பட்ட
மாற்றரசர் கருவறுத்துப்பகை முடிக்கும் இணையற்ற ரணசூரராகிய இந்த
சேனாதிபதியின் கதியே இப்படியானால் இவர் கீழடங்கியுள்ள மற்றவர்களின்
முடிவைப்பற்றிக் கூறவேண்டியதில்லையே? ருஷியாவில் தேசாபிமானம் எ
ன்பதே அநேகருக்கு இன்னதென்று தெரியாது. ருஷியர் செலுத்தும் கொ
டுங்கோலைச் சகிக்கமுடியாமல் பலர் தங்களுக்கு இன்னலை விளைவிக்கும் அதி
காரிகளை த்வம்ஸம் செய்யத்துணிவுற்று ருஷியர்களின் அரசை வெறுத்து
இராஜவைரிகளாய்க்கிளம்பியுள்ளார். அவர்களால் சென்ற ஜூன், ஜூலை, இ
ரண்டு மாதங்கட்குள் மூன்று பெரிய ருஷிய உத்தியோகஸ்தர்கள் கொல்ல
ப்பட்டனர். இதனால் ருஷிய பிரஜைகளுக்கும் இராஜாங்கத்தாருக்கு முள்
ள ஒற்றுமை செவ்வனே விளங்கும். ஜப்பானிய நாட்டிலோ தேசாபிமான
மென்னும் பயிர் செழித்தோங்குகின்றது. கேவலம் வேசிகள்கூட தங்கள்
தேகத்தை விற்று யுத்த நிதிக்குதவுகின்றனர். இளைஞர்களெல்லாம் தங்க
ளை இராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி விண்ணப்பமனுப்புகின்றனர்.
அத்தேசத்திய மாதர்கள் யுத்த சன்னத்தராய்ச் சென்ற தத்தம் கணவர்களை
சந்தோஷத்துடன் வழிவிட்டனுப்பினார்களாம். விருத்த ஸ்திரீ யொருவள்
தானிருப்பதால் தன் தனயன் இராணுவத்தில் சேரப்பின்வாங்குகிறானென்
றுணர்ந்து தற்கொலை புரிந்து கொண்டனளாம். இளைஞனும் உடனே இ
ராணுவத்தில் சேர்ந்துவிட்டானாம். என்ன தேசாபிமானம்! போர்ட் ஆர்
தரை வெகு கடுமையுடன் ஜப்பானியா ஜூலைமீ 24வ முதற்கொண்டு தாக்கி
வருகின்றனராயினும உயிர்ச்சேத மதிகமுண்டாகுமேயென்று ஜப்பானிய ச
க்கரவர்த்தி பரிதபிப்பதால் போர்ட் ஆர்தரைக் கைப்பற்றும் முயற்சிகள்சற்
றுத் தாமதமாகவே நிகழ்வதுகொண்டு இன்னும் ஜப்பானியர் கைவசமாகாம
லிருக்கின்றது. ஆயினும் அதிசீக்கிரத்தில் போர்ட் ஆர்தரைக் கைப்பற்றி
விடுவரென்று துணிந்து கூறுவதற்கு பல காரணங்களிருக்கின்றன. போர
்ட் ஆர்தர் ஜப்பானியர் கைக்குள்ளாவது நிமிஷக்கணக்கிலிருப்பதாகவும் சொ
ல்லப்படுகிறது. இத்துறைமுகப்பட்டணத்தின் மொத்த விலை மதிப்பு 40
கோடியே 80 லக்ஷம் பவுனும். ஜப்பானியர் பக்கத்தில் இங்கிலண்டும் அ
மெரிக்காவும், ருஷியர் பக்கத்தில் பிரான்ஸூம் ஜர்மனியும், சேர்ந்து ஆக
6 இராஜியங்களுக்கும் பெரிய யுத்தமுண்டாகி 1906வரு கடைசியில் முடி
வடையுமென்றும் இறுதியில் பிரிட்டிஷாரும் அவர் பக்ஷத்திலிருந்தவர்களுமே
வெற்றியடைவரென்றும் ஜோசியர்ஒருவர் முன்வந்துரைப்பது எம்மட்டிலு
ண்மையோ!

திபேத்து படையனுப்பு.

எடுத்தகாரியத்தை முடிக்காமல் விடுக்கிறதில்லையென்று கங்கணங்க
ட்டியபடியே பிரிட்டிஷார் இடையில் நேர்ந்த கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையெல்லாம்
பொறுத்துக்கொண்டு கடைசியில் திபேத்தின்முக்கிய பட்டணமாகிய லாஷா
போய்ச்சேர்ந்து விட்டனர். பிரிட்டிஷாருக்கு ஆகார வசதிக் குறைவொன்
றுமில்லையென்றும் சீக்கிரத்தில் சமாதானத்துக்கு வருவாரெனவும் சொல்ல
ப்படுகிறது. டிபெட்டர்கள்பிரிட்டிஷார்களை ஏமாற்றிவிடலாமெனவும்நஷ்ட
மடையாமலே தப்பித்துக்கொள்ளலாமெனவும தங்களிஷ்டப்படியே அவர்க

ளை ஆட்டிவைத்து சாதகமான உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாமெனவும் மனப்பால் குடிக்கிறார்களாம். பிரிட்டிஷாரோ அப்படி இப்படி என்று நாட்களை கழித்துக்கொண்டு போவர். கடைசியில் சமாதான உடன்படிக்கை நிறைவேற இன்னும் எத்தனை நாட்கள் செல்லுமோ தெரியவில்லை. இதற்கென்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த 1300000, பவுனுக்கு மேலாகவே சிலவாகக்கூடுமென்று மதிக்கஇடந்தருகிறது. இவ்வளவுதொகையையும் ஏழை இந்தியாவின்மீது சுமத்தி அதன் கூன்முதுகை ஒடித்துவிட முயற்சிப்பது நியாயந்தானா?

வினோத விசித்திர விஷய விளக்கம்.

லண்டனுக்கு வந்திருக்கும் லைபீரியா தேசத்து இளைஞரொருவர் தம்மிடமிருக்கும் செடியிலுள்ள இலை ஒன்றை சாப்பிடும் மனிதனுக்கு இருக்கும் ஆயுளோடு 10 முதல் 20௵ அதிகப்படுமென்றும் ஒரு இலையின் விலை 100 முதல் 500 பவுன் வரையிலுமிருக்கின்றதென்றுங்கூறுகின்றாராம். பூனாவில் தனது எஜமானரான ஒரு ஐரோப்பிய பிரபுவுக்குத் தேவையாயிருக்கும் குதிரை ஒன்றை கிரயத்துக்கு வாங்க வந்திருப்பதாய் அறிவித்து தான் பொறுக்கியெடுத்த குதிரையின் வேகத்தைப் பரீக்ஷிப்பதாய்க்கூறி அஸ்வத்தின்மீது ஆரோகணித்த மகம்மதியனொருவன் குதிரைக்காரனின் சொந்தக்காரரை ஏமாற்றிவிட்டு குதிரையோடு அப்படியே போய்விட்டானாம். ஆஸாமில் ஒருவன் தான் ஆக்பூர் நவாபின் வேலைக்காரனென்றும நவாபின் பத்தினிக்கிருக்கும் அசௌக்கியத்தை வந்துபார்க்க தினமொன்றுக்கு 50ரூபாய் தருவதாயும் ஒரு சர்ஜனிடம் புகன்று நவாபினிடம் வந்ததுபோலொரு கடிதத்தையும் தந்து அவரையனுப்பிவிட்டு அவ்விடத்திலேயே அன்னமருந்திபிறகுபல கடைகளுக்கும் சென்று அங்குள்ளவர்களையும் மயக்கி ஆகவேண்டிய காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு ஓடத்தயாராயிருந்த சமயம் மோசம்போன சர்ஜன் திரும்பி இல்லமடைந்து இவனைக்கண்டுபிடித்து அதிகாரிகளிடம் ஒப்புவிக்க அவன் விசாரிக்கப்பட்டு வருகிறானாம். கல்கத்தாவிற்கடுத்த ஹரினா எனுமிடத்தில் ஒரு பதிவிரதாங்கனை பகவத் பசதியின் மகிமையால்தனது பதிக்கிருந்த நேத்திரஹீனத்தை ஔஷதப்பிரயோகம் ஒன்றுமில்லாமலே நீக்கினளாம். ஜ்வரம், பிளேக், முதலியன சிலவிஷப்பூச்சிகளால் உண்டாவதுபோலவே அன்பகாதல் உண்டாவதும் ஒருவகை விஷப்பூச்சிகளாலென்றும் அப்பூச்சிகளையழித்துவிட்டால் அவையிரண்டும் அற்றுப்போகுமென்றும் ஒரு டாக்டர் கூறுகிறார்.

விதேஷ வர்த்தமானங்கள்.

திருட்டுக்குற்றங்களொன்றும் நடவாத நாடு அயிஸ்லண்டாம். 5 அடி 4 அங்குலத்திற்குமேல் உயரமுள்ள ஜப்பானிய சோல்ஜர்கள் கிடையாதாம். சீனர்களின் நல்ல அபிப்பிராயத்தையடையலாமென ஆசைகொண்டு சீன பாஷையில் பத்திரிகையொன்று பிரகடனஞ்செய்ய ருஷியர்கள் ஆரம்பித்துளராம். ஸ்பெயினில் பிக்ஷாடனம் செய்பவர் 190227பேர், அவ்விடத்திய பல பாகங்களில் பிச்சைக்காறர்களுக்கு லைசென்சு ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனராம். லண்டனில் ஒரு ஆங்கிலேய மாது இரட்டை இரட்டையாக 15 தடவை 30 குழந்தைகளையும ஒற்றையாக 2 குழந்தைகளையும் பெற்று சுகஜீவியாயிருந்து சின்னாள் முன்னர் காலஞ்சென்றனளாம். வர்த்தா பத்திரிகைகள் அதிகமாயுள்ள தேசம் ஜர்மனியாம். புகையிலை உபயோகிப்பவர்களை பிளேக் பெரும்பாலும் அணுகாதென் றொருவருரைக்கின்றார்.